

DE HEERSER VAN DE NATUUR

Yasmine Van Den Meersch

DE
HEERSER
VAN DE
NATUUR

P E L C K M A N S

HOOFDSTUK 1

HERDENKING

Sienna wist dat haar vader verrukt zou zijn geweest als hij haar op deze troon had zien zitten. Telkens als ze terugdacht aan het gevecht dat zoveel magisters en burgers had gedood, troostte ze zich met de gedachte dat ook haar vader een van de ongelukkigen was.

Toen ze dit aan haar moeder had opgebiecht, had die stiekem naar haar geglimlacht.

Koningin Rowan stond op de dansvloer, dansend en draaiend met een groep andere edelen. Ze gooide haar hoofd in haar nek en schaterlachte, en de anderen rondom haar leken te baden in haar ongeremde vreugde. Haar moeder kon eindelijk zichzelf weer zijn, en aan de wereld tonen dat de koningin van Herfst meer was dan een marionet van de koning die jarenlang controle over haar had gehad.

‘Het lijkt erop dat iedereen zich vermaakt’, zei Aasim, die achter haar troon stond. Zijn blik week geen moment van de talloze mensen die in de troonzaal aanwezig waren.

‘Ze verdienen het’, sprak Sienna. Haar volk had meer dan gelijk om dit moment te koesteren na de zware jaren die ze hadden doorgemaakt.

De vorige Moeder Natuur had de mensen met een zwakkere stuurkracht als minderwaardig beschouwd, niet goed genoeg in de ogen van de maatschappij. Sienna had jarenlang voor hen gevochten en ze voelde dat ze nu eindelijk in een tijd beland waren waarin iedereen werd geaccepteerd voor wie hij was.

Ayla, Valdemar, Yuri en zichzelf hadden de krachten in

de Elementensteen met elke persoon in het Rijk gedeeld, waardoor ze eindelijk de krachten kregen die ze al honderden jaren geleden verdienden. Ze kon nog steeds moeilijk accepteren dat Azra op het slagveld om het leven was gekomen, laat staan dat ze tijdens die donkere momenten met de Natuur had gesproken, maar Sienna kon niet ontkennen dat Ayla het juiste had gedaan.

Valdemar en Ayla stonden ook op de dansvloer, duidelijk tegen de zin van de nieuwe koning van Winter, maar Sienna zag hoe hij keek naar de vrouw in zijn armen.

Iedereen wist dat Ayla hem helemaal om haar vinger had gewonden.

Ze zag ook haar broer, die Ineka meetrok naar de dansvloer. De vrouw was een grote steun geweest in de nasleep van de oorlog door helende drankjes te brouwen en patiënten te verzorgen, samen met de andere helers die het paleis niet waren ontvlucht toen de strijd was losgebarsten. Isaak had een diepe snee opgelopen tijdens het gevecht en Ineka had er alles aan gedaan om de wond goed te verzorgen zodat deze niet zou gaan ontsteken. Sindsdien leek Isaak een zwak voor haar te hebben, maar Ineka had hem duidelijk gemaakt dat haar werk als heler altijd op de eerste plaats zou komen.

‘Keizerin’, sprak Fintan terwijl hij de troon naderde. ‘Kan ik u even spreken over een dringend geval dat de oogst op de Berg betreft?’

‘Fintan’, zei Sienna, die een zucht onderdrukte die haar dreigde te ontsnappen. ‘Tenzij de hele Berg in vuur en vlam staat, denk ik dat het wel tot morgen kan wachten. Drink iets en ga iemand anders lastigvallen.’ Sienna hief haar glas naar haar lippen en liet de zoete smaak van de wijn door haar keel glijden.

Fintan snoof. ‘Met alle respect, keizerin, maar ik ben er vrij zeker van dat de problemen in het Rijk niet zitten te wachten

op iets triviaals als dit feest ...’ Hij keek de troonzaal rond, zijn mond vertrokken in een grimas. Achter Sienna hoestte Aasim.

‘We zullen dit seizoen niet genoeg groenten hebben om de mensen op de Berg te voorzien van eten. Een rattenplaag van enkele maanden geleden heeft de helft van onze gewassen verwoest en er was geen enkele manier om dat verlies goed te maken. We hebben uw hulp nodig, keizerin.’

Die laatste woorden leek hij heel pijnlijk te vinden, wat Sienna heel amusant vond.

‘We zullen Lente contacteren om te zien of zij genoeg overschot hebben om te helpen. Ik zal het er met Yuri over hebben.’

‘Dan is er nog iets’, onderbrak Fintan haar in een duidelijke poging om haar haar geduld te doen verliezen. ‘Meer en meer mensen verlaten de Berg om terug te keren naar hun koninkrijk. Nog even en de Berg zal verlaten zijn.’

Sienna’s gezicht vertrok. ‘Waarom is dat een probleem? We zouden blij moeten zijn dat de mensen de veranderingen appreciëren die we de laatste twee jaar hebben doorgevoerd. We doen het allemaal voor hen.’

Fintan schudde spottend zijn hoofd, alsof hij het tegen een kind had in plaats van de keizerin van het Rijk. ‘Wie zal er voor de Berg zorgen als er niemand meer overschiet? Wie zal er ...’

‘Fintan,’ onderbrak Sienna hem, ‘de Berg was er om de mensen te helpen die onderdrukt werden door Fiorella en geen uitweg meer zagen. Het was een plek om naar te ontsnappen tot de situatie veranderde en dat is nu eindelijk gebeurd. De ruilhandel tussen de koninkrijken is verbeterd, mensen moeten niet langer jobs aannemen alleen maar omdat ze een zwakke stuurkracht hebben en iedereen heeft nu toegang tot zijn element, precies zoals de Natuur het altijd gewild heeft.’ Ze wees naar een groep mensen aan een van de tafels die een kaartspel speelden, kaarten zwevend in de lucht

door de wind die ze stuurden. 'Probeer je mij te vertellen dat deze mensen er niet gelukkig uitzien?' vroeg ze hem uitdagend.

Fintan leek geschrokken en liet zijn hoofd zakken. De man had nooit echt haar respect verdiend in de jaren dat ze hem kende, maar Sienna dacht dat hij veranderd was sinds de rebellen eindelijk de gelijkheid hadden verkregen die ze wilden. Maar soms kwam de oude Fintan weer de kop opsteken.

'Ik wil gewoon niet dat de Berg leegloopt', mompelde hij, zijn blik nog steeds naar beneden gericht. 'Voor sommige mensen is dit hun enige thuis, ze kunnen nergens naar teruggaan.'

Sienna wist dat Fintan nog maar een kind was geweest toen hij de reis naar de Berg had gemaakt. Toen had hij zijn moeder en broer nog, maar hij was ze allebei verloren aan een koortsvirus, jaren geleden al.

'We zullen wel een doel vinden voor de Berg', zei Sienna, die een vriendelijke toon probeerde te bewaren. 'We zoeken al een tijdje naar een plek om een nieuwe stuurdersschool te bouwen in een van de koninkrijken – misschien is de Koepel er wel een goede plek voor? We kunnen het morgen bespreken tijdens de bijeenkomst van de raad.'

Fintan knikte, boog en wilde vertrekken, maar Sienna hield hem tegen.

'Fintan, blijf en geniet van het feest. De wijn is een aanrader, geïmporteerd uit Lente.'

Fintan knikte nogmaals en ging dan op in de menigte.

'Dat was uitzonderlijk vriendelijk van u, keizerin', zei Aasim.

Sienna grinnikte. 'Haal me nog een glas wijn, alsjeblieft. Ik kan het gebruiken.'

Een tijdje later stond Sienna op van haar troon en stapte door de kamer, met Aasim enkele passen achter haar. Ze had hem al verschillende keren gezegd dat ze zichzelf perfect

kon beschermen, maar de man liet zich niet zo makkelijk afschepen. Hij was enkele weken na haar kroning tot keizerin de troonzaal binnengestapt en had geëist om hem toe te laten tot haar persoonlijke lijfwacht. Sienna had het hem niet gemakkelijk gemaakt, vooral omdat ze nog niet vergeten was dat hij haar op de Berg tijdens een oefengevecht bijna had verslagen, maar hij was elke uitdaging rustig aangegaan. In de maanden die volgden, had hij urenlang haar vertrekken bewaakt zonder ook maar één keer te morren.

Toen ze rondkeek, kon ze Brigitta zien, het meisje dat ze in Vikün hadden leren kennen. Ze danste met een ander meisje, hun armen rond elkaars schouders en hun gezichten dicht tegen elkaar. Ze werkte voor Ineka en wilde ook graag een heler in het paleis worden.

‘Sienna!’ riep iemand van de overkant van de kamer. Yuri leunde tegen de muur, naast een tafel die de delicatessen van alle vier de koninkrijken bevatte. Naast hem, met zijn kruk in zijn hand, stond Arlowe.

Sienna ging naar hen toe. ‘Ik hoop dat mijn kleine feestje jullie kan bekoren’, zei ze met een lach. Yuri lachte en zelfs Arlowe grijnsde, maar hij had het nog steeds moeilijk om haar in de ogen te kijken, ook al hadden ze ondertussen al zoveel tijd samen doorgebracht.

‘Natuurlijk, keizerin’, zei hij met een buiging.

‘Arlowe, serieus, ik heb je al talloze keren gezegd dat dat niet nodig is. We kennen elkaar al jaren.’

‘Vergeef me, keizerin. Het is sterker dan mezelf’, zei Arlowe met een schaapachtige glimlach. Yuri porde hem met zijn elleboog. ‘Waarom buig je dan niet meer voor mij? Ben ik niet belangrijk genoeg voor je?’

Arlowe lachte en zijn schouders ontspanden zich. ‘Jij bent de belangrijkste persoon in mijn leven, jij idioot. Was trouwen met je daar geen bewijs van?’

Yuri had een ring gemaakt van de eikenboom die zijn vader had geplant toen hij tot koning van Lente was gekroond. In plaats van een edelsteen, omhulde de ring een kleine roos die nooit zou verwelken.

‘Je kunt het me vanavond nog meer bewijzen’, fluisterde Yuri zo luid dat het Sienna verbaasde dat de hele troonzaal hem niet gehoord had. Arlowes kaken kleurden rood.

‘Deze viering is ongeëvenaard, Sienna. De mensen hebben geluk met jou als keizerin.’

‘Geluk met mij, ja, dat klopt’, zei Sienna, met een nonchalante blik op haar nagels.

Yuri ging haar net van antwoord dienen, toen twee mensen zich bij hen voegden. Valdemar had zijn arm rond Ayla, die straalde van blijdschap. Sienna kon zich niet inhouden om terug te glimlachen.

Zij en Ayla waren hecht geworden over de jaren, en spendeerden veel tijd samen om na te denken over manieren om het Rijk te verbeteren. Sienna was trots dat haar drie vrienden ook als haar raad fungeerden.

‘Het verbaast me dat je hier nog bent’, zei Ayla tegen Sienna. ‘Ik dacht dat je zou ontsnappen zodra dat sociaal aanvaardbaar was.’

Ayla had geen ongelijk. Sienna hield ervan om keizerin te zijn van het Rijk, om nieuwe manieren te zoeken om haar volk te helpen, maar al dat paraderen en vriendelijk vertoon op feestjes was niet haar ding. Ze bracht liever tijd door met de mensen, om hen te helpen heropbouwen wat vernietigd was tijdens de oorlog. Ondertussen was het grootste werk achter de rug, maar ze wist dat er in enkele dorpen nog reparaties aan de gang waren.

‘Dat was ik net van plan’, gaf Sienna toe. ‘Maar ik vroeg me af of jullie drieën nog een laatste drankje wilden in mijn vertrekken.’

Yuri keek naar Arlowe, maar de man nam zijn stok vast en gaf Yuri een kus. 'Ik ga wat tijd doorbrengen met je ouders. Ik zie je straks nog wel', zei hij en voegde zich bij het gezelschap van koningin Wakumi en koning Tatsu, die naast Ayla's ouders zaten.

'Ik hoop dat je daar iets sterkers hebt dan wijn', sprak Valdemar.

'Ken jij me eigenlijk wel?' opperde Sienna geschoffeerd.

Toen ze alle vier in haar kamer zaten en Aasim zijn gebruikelijke positie had ingenomen, had Sienna het gevoel dat ze eindelijk kon ontspannen. Ze nam haar kroon van haar hoofd en gooide die achteloos op haar bed.

'De vorige Heersers draaien zich om in hun graf', grapte Yuri hoofdschuddend.

'We hebben de vorige Heerseres tot as gereduceerd; ik denk niet dat ze zich nog veel zal omdraaien', lachte Sienna, voor ze beseftte wat ze net had gezegd.

Iedereen, inclusief Sienna, keek meteen in Ayla's richting, die een trieste glimlach op haar gezicht had. 'Het is oké', fluisterde ze. 'Ik weet dat het niet echt Azra was.'

Van alle walgelijke dingen die Fiorella gedaan had, was dit toch wel het ergste geweest. Dat kreng had het lijk van Ayla's zus in bezit genomen en gebruikt toen haar eigen lichaam begon te verwelken na de Seizoensproeven. Sienna kon zich niet voorstellen hoe het zou voelen mocht het Isaak geweest zijn die van Fiorella was bezeten.

Ayla nam Valdemars hand vast. 'We zijn gisteren in Zomer geweest, nadat we de voorbije weken in Winter doorbrachten. We zijn Azra's standbeeld gaan bezoeken en hebben bloemen bij Austers graf neergelegd.'

Het lichaam van haar broer was naar Zomer gebracht toen Ayla's ouders na de laatste proef het paleis hadden verlaten.

Zijn lichaam was bewaard gebleven door de magie van Lente, gestuurd door Tatsu zelf, waardoor ze hun jongste kind de begrafenis hadden kunnen geven die hij verdiende. Sienna had de dienst bijgewoond en Ayla's hand vastgehouden toen ze haar tranen niet meer kon tegenhouden.

In een poging om de sfeer zo snel mogelijk te verlichten, haalde Sienna een fles likeur en vier glazen uit de kabinetkast naast de zetel waar ze zaten.

‘Dit kreeg ik vorige maand uit Winter. Ik heb het gevoel dat we dit allemaal wel kunnen gebruiken’, gaf ze toe en ze schonk een glas uit voor Ayla. Die schudde haar hoofd en gaf het glas aan Valdemar. ‘Ik heb een helder hoofd nodig voor onze vergadering morgen’, legde ze uit. Sienna gaf haar een glas water in de plaats en vulde vervolgens een glas voor Yuri en zichzelf, en hief het in de lucht.

‘We verdienen een toast. Enkel wij vieren beseffen wat we moesten doorstaan om het tot hier te brengen. Anderen hebben zich ook enorme opofferingen moeten getroosten, maar niemand droeg de verantwoordelijkheid op zijn schouders om de oorlog te winnen en Fiorella te verslaan. Wij vieren hebben het Rijk gered en beter gemaakt.’

De anderen knikten en namen een slok van hun glas. Yuri begon meteen te hoesten.

‘Het lijkt erop dat we je vaker moeten uitnodigen in Winter, Yuri’, zei Valdemar. Hij vertrok geen spier toen hij de likeur van zijn koninkrijk doorslikte.

Yuri maakte een obscene gebaar en Valdemar proestte het uit.

‘Dus, wat nu?’ vroeg Ayla aan Sienna. ‘De meeste dorpen zijn heropgebouwd, de rust is teruggekeerd in het Rijk, iedereen voelt zich veilig en gelukkig. Wat heb je nu in petto?’

Sienna grijnsde.

‘O Ayla, ik ben nog maar net begonnen.’

HOOFDSTUK 2

ONRUST

Sienna trilde over haar hele lichaam, terwijl ze haar woede probeerde te beheersen.

‘Probeer het opnieuw’, snauwde haar vader. ‘Of ben je even zwak als je moeder?’

Hij nam nog een slok van zijn glas met amberkleurige likeur. Haar moeder zat op een stoel aan de overkant van de kamer. Ze deed niet eens de moeite om zichzelf te verdedigen – laat staan haar dochter.

Sienna haatte hoe klein haar vader haar liet voelen, ook al wist hij goed genoeg waartoe ze in staat was. Ze wist dat hij er op een ziekelijke manier van genoot om haar te zien lijden.

Haar lichaam werd tegen de muur vol ijzeren pinnen gedrukt door de wind die door een handvol soldaten gestuurd werd.

Het meest absurde hieraan was dat ze hem nog steeds wilde behagen, ze wilde ook maar het kleinste beetje trots op zijn domme gezicht zien. Maar dat deel van haar was elk jaar wel een beetje meer verdwenen.

Met de jaren was de liefde die ze ooit voor haar ouders voelde in minachting veranderd. Als ze geen liefde van haar ouders kon krijgen, dan zouden ze haar simpelweg moeten vrezen. De wind duwde haar rug nog harder tegen de pinnen en haar vaders glimlach werd breder, maar Sienna wist wat ze deed.

Net voor haar vader zijn neerbuigende toon weer zou gebruiken, bewoog ze met haar polsen en gooide ze zijn soldaten door de kamer. Het leek haar geen moeite te kosten en ze raakte zelfs haar ouders met haar hevige wind.

Ze stapte weg van de pinnen, probeerde op adem te komen,

maar nog voor ze kon reageren stormde haar vader op haar af en greep haar bij de schouders, om haar opnieuw met haar rug tegen de muur aan te duwen.

'Bloed. Bloed tot je leert hoe je jouw krachten in toom moet houden!'

De pijn maakte het onmogelijk om hardop te zeggen dat ze haar krachten tot in de perfectie beheerste. Haar controle was onfeilbaar.

Sienna's zicht werd wazig terwijl ze het bloed door haar kleding voelde sijpelen, en haar moeders uitdrukingsloze gezicht was het laatste wat ze zag voor de duisternis het overnam.

Sienna hapte naar adem, terwijl ze de dekens op haar bed stevig vastgreep. Er leek niet genoeg plaats in haar borstkas voor het bonzen van haar hart. Gefrustreerd veegde ze de tranen van haar rode wangen.

De nachtmerries waren afgenomen de laatste jaren, maar werden getriggerd door een gevoel dat ze niet kon verklaren. Heel even wenste ze dat ze Ineka om een kalmeermiddel kon vragen dat haar zou helpen slapen. Maar Sienna sprak niet graag over haar gevoelens en zou al zeker geen kwetsbaarheid tonen.

Ze zou haar rol als Moeder Natuur opnemen en niemand hoefde een reden om daaraan te twijfelen. Ze wist dat hij er niet meer was en nooit meer zou terugkomen.

Dus *waarom* hilde ze dan?

Het enige wat ze kon doen was haar mond bedekken met haar hand, zodat de nachtwaker voor haar deur haar niet zou horen. Hij zou haar kamer binnenstormen bij het minste vermoeden dat er iets met haar scheelde.

Ze zou nog liever een tweede keer deelnemen aan de Seizoensproeven.

Het was een kleine troost dat niet Aasim voor haar deur

stond die nacht. Ook al beweerde hij graag het tegendeel, de man had ook zijn slaap nodig.

De hand die ze niet tegen haar mond hield, draaide ze in de richting van de deur, waar ze een luchtschild omheen stuurde, voor ze een schreeuw door de kamer liet galmen. Een schreeuw die alle pijn bevatte die ze jarenlang had moeten verbergen, het gevoel ongewenst te zijn in haar eigen huis, niet geliefd te zijn door haar eigen ouders, te proberen en proberen, maar toch nooit goed genoeg te zijn.

Een schreeuw die ze versterkte met haar luchtkracht, die de lakens van haar bed gooide en de meubels door de lucht liet razen. De meubelstukken werden rondgeslingerd en gedraaid, net zoals de gedachten in haar hoofd.

Haar schreeuw ebde weg, tot ze enkel nog een raspand geluid kon uitbrengen. Ze liet de meubels in een rommelige hoop terug op de grond zakken, voorzichtig om niets te breken, zodat ze niet behoefde uit te leggen wat er gebeurd was. Ze zou morgen vroeg opstaan en alles weer op zijn oorspronkelijke plaats zetten.

Het enige waar ze nu behoefte aan had, was slaap.

Die ochtend, haar kamer weer opgeruimd, zat ze voor haar spiegel in een poging om de sporen van haar slechte nachtrust weg te werken. De donkere kringen onder haar ogen depte ze weg met poeder dat ze met haar vingers in haar huid blendde. Ze wilde net haar wangen een kleurtje geven, toen haar deur openging.

Koningin Rowan stapte haar kamer binnen, gekleed in haar nachtjapon, met losse haren die tot aan haar onderrug reikten.

‘Goedemorgen, lieverd. Ik hoop dat ik je niet stoort, maar ik vroeg me af of je samen wilt ontbijten.’

‘Natuurlijk. Ik stuur iemand om wat te eten te halen.’

Sienna keek naar de bediende die in de deuropening stond, die knikte en de deur sloot.

‘Het feest gisteren was zo gezellig. Het is lang geleden dat ik nog zoveel ... plezier heb gehad.’ Rowan sprak het woord uit alsof het vreemd aanvoelde. Sienna kon zien hoe verrast haar moeder nog steeds was dat ze zo vrijuit kon spreken, dat ze iets anders kon voelen dan de uitzichtloosheid die ze al die jaren had moeten ondergaan.

‘Ik ben blij dat je het naar je zin had, moeder. We verdienen het. De Natuur weet hoeveel beproevingen we hebben moeten doorstaan in ons leven.’

Sienna keek in de spiegel en zag hoe haar moeder plaatsnam op een van de sofa's, met haar ogen op haar dochter gericht.

‘Je ging vroeg weg. Hopelijk was er niets mis?’

Rationeel wist Sienna dat haar moeder niet verantwoordelijk was voor de jarenlange kilheid en verwaarlozing, dat het allemaal de schuld van haar vader was geweest. Maar haar hart kon moeilijk vergeten hoe haar moeder ontelbare keren gewoon had *toegekeken*. Hoe haar vader haar had uitgescholden omdat ze niet de beste was. Omdat ze een teleurstelling was die niet kon voldoen aan zijn verwachtingen.

Hoe de man waar ze van had gehouden haar koninkrijk uit haar handen trok en haar in een marionet veranderde, ook al had ze dat toegestaan om haar dochter te beschermen.

‘Ik wilde wat tijd met mijn vrienden doorbrengen, dus we waren hier in mijn vertrekken. We dronken iets en hielden onze eigen kleine viering.’

Rowan glimlachte. ‘Ik ben blij dat je zulke goede vrienden hebt, Sienna. Amarr en Tatsu waren enkele jaren ouder dan ik toen wij deelnamen aan de Proeven, dus we hadden nooit echt de klik die jullie hebben. Drifa en ik konden het goed met elkaar vinden, maar plots was ze er niet meer ... Toen we hoorden dat ze gestorven was, waren we alle drie in shock.’

De koningin leek even verzonken in haar eigen gedachten, voor ze opstond. Rowan nam Sienna's haar in haar handen om een vlecht te maken, de lokken vlot over elkaar draaiend. De vlecht zat strak op haar hoofd, precies zoals Sienna dat graag had, maar toen haar moeder haar witte lokken wilde verstoppen, hield Sienna haar tegen.

‘Neen, laat ze bovenaan liggen’, zei Sienna.

‘Weet je het zeker, lieverd? Wil je ze niet minder zichtbaar? Als ik ze naar achteren vlecht, vallen ze amper op.’

Haar moeder deed nog een poging om de lokken door haar rode haar te vlechten, maar Sienna nam het van haar moeder over. Ze liet de witte strengen net boven haar gezicht vallen, een beetje boven haar wenkbrauwen.

‘Ik heb het graag zo, moeder. Ik wil dat de mensen de sporen zien die Fiorella op me heeft achtergelaten.’ Rowan zuchtte, maar zei niets en begon aan de tweede vlecht.

Wat Sienna niet deelde met haar moeder, was dat zij het *nodig* vond dat de witte lokken zichtbaar waren. Ze wilde dat het volk zag dat ze haar titel van Heerseres waardig was.

De rest van de maaltijd met haar moeder verliep aangenaam. Sienna slaagde erin om haar duistere gedachten te verdrijven en de conversatie bleef redelijk luchtig. Rowan zou later die dag vertrekken naar Herfst, net zoals de andere leiders. Valdemar, Ayla en Yuri hadden haar beloofd om nog wat langer te blijven, maar uiteindelijk zouden ook zij naar hun koninkrijken terugkeren. Ayla en Valdemar verdeelden hun tijd tussen Winter en Zomer, maar Valdemar kon het zich niet permitteren om lang weg te blijven van zijn koninkrijk, aangezien hij koning was geworden na het overlijden van Fannar. Hij had een regent die alles draaiende hield terwijl hij weg was, maar het hof was nog steeds overladen met mannen en vrouwen die trouwe volgelingen van zijn vader geweest

waren, en Valdemar vond het moeilijk om te bepalen wie oprecht was en wie niet.

‘Misschien moet ik het Winterkoninkrijk eens bezoeken. Ik kan met de edelen gaan praten en Valdemar inlichten over wie zich verdacht gedraagt’, dacht Sienna hardop.

‘Jij denkt dat iedereen uit Winter zich verdacht gedraagt’, lachte Aasim achter haar.

‘Ja, maar kun je het me kwalijk nemen? Ze maken dan wel lekkere vaten likeur, maar niemand van de edelen die uitgenodigd werd, heeft gisteren zelfs gedanst!’

Ze beloofde zichzelf dat ze hen de volgende keer niet meer zou uitnodigen op haar feest.

‘Dus ze gedragen zich eigenlijk net zoals jij wanneer je in een vergadering zit met de raad en Fintan begint te spreken?’ vroeg Aasim droogjes.

‘Mijn frons is op z’n minst verstaanbaar’, gromde Sienna.

Over Fintan gesproken, de man in kwestie kwam net hun kant op gewandeld, nog voor Sienna de raadszaal kon bereiken. Maar vooraleer hij een woord kon uitbrengen, hief Sienna haar hand op om hem te stoppen.

‘Fintan, ik zweer het bij de Natuur, als je opnieuw over de oogst gaat beginnen, zoek ik een wortel en steek ik die ...’

‘Helemaal niet, Heerseres’, onderbrak Fintan haar. ‘Al wil ik het er wel over hebben tijdens de vergadering. Iedereen moet hiervan op de hoogte zijn.’

Sienna keek hem strak aan.

‘Ik ben hier om je te bedanken.’

Als hij net had verteld dat hij zou gaan pottenbakken in plaats van de Berg te regeren met Nisa, had Sienna allicht even verbaasd gekeken.

‘Mij bedanken?’ vroeg Sienna. ‘Waarom?’

‘Ik heb je advies opgevolgd om ... gisteren te genieten van het feest. Ik moet toegeven, dansen heeft me goed gedaan.’

Aasim hoestte, sowieso om zijn lach te verbergen, maar zowel Fintan als Sienna negeerden hem.

‘Ik ben blij dat ik kon helpen’, reageerde Sienna ongemakkelijk. Ze wist niet goed hoe ze met een vriendelijke Fintan moest omgaan. Ze was gewend geraakt aan zijn betweterige reacties op hoe ze elke situatie beter had kunnen aanpakken. ‘Laten we hopen dat deze vergadering net zo motiverend verloopt als het feestje blijkaar.’

Fintan knikte terwijl hij een stap opzij zette en Sienna kon zweren dat ze een lach op zijn gezicht zag. Ze vroeg zich af hoeveel hij van het feestje genoten had.

En met wie ...

Sienna wierp een veelzeggende blik in Aasims richting.

Ze kon de sceptische gevoelens die ze had bij de man en de plotse verandering in zijn houding niet onderdrukken. Al kon ze wel inzien hoe oorlog en onderdrukking een mens kunnen beïnvloeden, dus schreef ze zijn gedrag toe aan de vrede die zich nu door hun Rijk verspreidde.

Sienna ging verzitten toen haar oren het geluid van naderende voetstappen registreerde. Drie mensen waren op weg naar de raadzaal en ze wist al wie ze waren door de manier waarop ze stapten.

Aasim, die haar geconcentreerde blik had opgemerkt, fluisterde: ‘Laat me raden, de anderen komen eraan.’

Ze draaide zich een fractie naar hem toe. ‘Enkel Yuri, Ayla en Valdemar.’

‘Ik wou dat ik zo goed kon horen als jij.’

De woorden zorgden ervoor dat ze Aasim recht aankeek. Ze zou deze vloek niemand toewensen; zijn kracht maakte haar soms krankzinnig.

‘Waarom? Om alle roddels van het hof te horen, of om een nog betere koninklijke lijfwacht te worden?’ grapte Sienna.

Hij bleef even stil voordat hij antwoordde.

‘Beide.’

Een grijns vormde op Sienna's gezicht, niet alleen door zijn antwoord, maar omdat haar drie vrienden op dat moment de zaal in liepen.

Yuri en Ayla waren diep in gesprek en hun gegiechel vulde de ruimte. Valdemar, die achter hen aan liep, keek naar Ayla met een grijns op zijn gezicht.

Sienna kon meeluisteren met het gedetailleerde verhaal dat Yuri vertelde voor ze binnenkwamen en ze trok haar wenkbrauw op terwijl ze hem aankeek.

‘Ik weet echt niet hoe Arlowe het met jou volhoudt’, zei ze hoofdschuddend.

Yuri lachte nog harder tot ze eindelijk bij haar waren.

‘Dat vraag ik me ook af, aangezien die man duidelijk een enorm slaaptekort heeft’, voegde Ayla eraan toe.

Yuri wilde net reageren, toen Sienna haar hand ophief.

‘Bespaar me jouw vunzige uitleg, Yuri. We hebben dringender zaken te bespreken.’

Hij knipoogde en vertelde hen beiden toch hoe de rest van zijn avond verlopen was.

De raad kon niet starten zolang de groep niet voltallig was, dus Yuri voelde zich zo vrij om die tijd in te vullen, daar waren ze al aan gewend.

Sienna rolde met haar ogen toen haar broer en Nisa even later de kamer binnenstapten.

‘Eindelijk’, zuchtte ze.

Isaak en Nisa knikten en namen plaats aan tafel.

‘Excuses, zus, maar ik wachtte nog op enkele rapporten voor onze vergadering, niet alle boodschappers kwamen op tijd aan.’

Sienna leunde naar voren.

Het gegiechel en gelach in de kamer verstomde en iedereen richtte zijn aandacht op Sienna.

‘Fintan wees me erop dat de Berg langzaam leegloopt na de mislukte oogst die we hebben gehad. Op zich is dat geen ramp, aangezien het betekent dat de mensen zich veilig genoeg voelen om terug te keren naar hun koninkrijk. Maar het zette me wel aan het denken dat we er misschien een nieuwe bestemming voor moeten vinden.’

Ze nam de mensen rondom haar in zich op.

‘Het zou de ideale plek kunnen zijn om jonge bestuurders op te leiden, vooral omdat we toch al het plan hadden om een nieuwe bestuurdersschool in de buurt te bouwen. Op deze manier pakken we twee problemen tegelijk aan.’

De meeste knikten bevestigend, maar Nisa leek er twijfels bij te hebben.

‘Dit voorstel zou inderdaad veel problemen oplossen, maar het is ook nodig om bepaalde delen van de Berg te beschermen, en ervoor te zorgen dat ze zeker niet verloren gaan door de veranderingen.’

Sienna knikte. ‘Maak je geen zorgen, Nisa. Ik begrijp je bezorgdheid, net als die van Fintan, maar ik heb nul intentie om afbreuk te doen aan wat jullie daar al die jaren hebben opgebouwd.’

Ayla leunde naar voren. ‘Toen we voor het eerst op de Berg waren en de rebellen zagen trainen en vechten, waren we onder de indruk van de hoeveelheid ruimte die jullie hadden. Een trainingskamp op de Berg zou ideaal zijn om alles een nieuwe bestemming te geven.’

‘Daar ben ik het mee eens’, zei Valdemar. ‘Het biedt een veilige plek dichtbij om te trainen, en zal de stad ook aantrekkelijker maken voor veel mensen.’

Het gesprek tussen Sienna en haar raad leek Nisa en Fintan te bevallen.

‘Dus het is beklonken dan?’ vroeg Sienna.

Iedereen knikte en Sienna keek Nisa’s kant op.

‘We zullen het er zo snel mogelijk met Ineka en Ofir over hebben. Als leiders van de stuurdersscholen moeten zij als eerste op de hoogte gebracht worden.’

‘Natuurlijk’, antwoordde Nisa.

‘Isaak,’ sprak Sienna, ‘wil je hen uitnodigen voor een gesprek?’

Haar broer was al een notitie aan het krabbelen op een stuk perkament en knikte.

‘Nu dat opgelost is, zitten we nog met het probleem van de mislukte oogst.’

Yuri sprak al nog voor ze hem iets kon vragen. ‘Lente kan tegen morgenavond al wat fruit, groenten en zaailingen bezorgen. We hebben meer dan genoeg, zeker nu onze stuurkracht onze opbrengst heeft vergroot.’

Sienna schonk hem een oprechte glimlach.

‘Dat zou een grote hulp zijn, Yuri, dank ...’

Het geluid van snel naderende voetstappen deed Sienna abrupt zwijgen. Aangezien zij, voor alle anderen, de enige was die het kon horen, keek de rest haar verward aan.

Sienna verzamelde lucht in haar handen, voorbereid op alles.

Oude gewoontes waren moeilijk af te leren.

Toen haar raad de voetstappen ook hoorde, stonden ze allemaal op van hun stoel en staken ze hun handen in de lucht. Aasim kwam voor Sienna staan en trok met een hand het zwaard aan zijn heup uit de schede, terwijl zijn andere hand al in de lucht was, klaar om zijn element op te roepen mocht het nodig zijn.

Sienna had verwacht dat mensen de kamer zouden binnenstormen, maar verrassend genoeg werd er in plaats daarvan haastig op de houten deur geklopt.

‘Binnen.’

Ze had het woord amper uitgesproken toen een bood-

schapper van Zomer, vergezeld van twee magisters van het paleis, de kamer binnenkwam.

‘Wat is hier de bedoeling van? We mogen niet gestoord worden tijdens bijeenkomsten van de raad.’

De boodschapper leek buiten zichzelf van angst, met tranen in zijn ogen.

‘H... het spijt me, Moeder Natuur. Maar ik heb jullie allemaal ernstig nieuws te vertellen.’

De ogen van de man weken af naar Ayla en Sienna kreeg overal kippenvel.

‘Wat kan er zo dringend zijn dat je zo moet komen binnenstormen?’

‘Het is de m... mist. Het gebeurde allemaal zo snel, we zagen het niet aankomen.’

De man sprak zo snel dat de raad zijn woorden amper kon bevatten.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Ayla hem, zachter en rustiger dan Sienna, zij had er geen geduld voor.

‘We konden niet op tijd reageren. De mist, k... kwam naar het land ... Een volledig dorp is uitgemoord.’

HOOFDSTUK 3

DE MIST

‘De mist?’ reageerde Sienna. ‘Hoe kan dat zelfs? De mist verlaat nooit zijn plaats boven de oceaan.’

De man daverde op zijn benen toen hij weer sprak.

‘Er is iets veranderd. H... hij begon te bewegen en voor we het goed beseften, werd het zo donker als de nacht en zette hij koers naar Manusa. De mist heeft voorlopig nog niets anders aangevallen, maar er lijken daar geen overlevenden te zijn. Ik ben zo snel mogelijk naar hier gekomen.’

Van alle dingen waar Sienna op voorbereid was tijdens haar heerschappij, was dit wel het laatste dat ze had verwacht. Hun voorouders hadden de mist, die hun Rijk omringde en gevangenield, geprezen of gevreesd, maar na eeuwenlang daar gewoon te *zijn*, waren ze aan de aanwezigheid van de mist gewend geraakt.

De mist bewoog nooit, week nooit, veranderde nooit. Het enige wat hij deed was hen beletten om te ontdekken wat er buiten hun Rijk lag.

‘Hoe kon zoiets gebeuren?’ vroeg Ayla met gebroken stem. Valdemar legde zijn hand troostend op haar onderrug en wreef in kleine kringetjes.

De man keek iedereen in de kamer aan. ‘I... ik heb geen idee.’

De stilte was oorverdovend terwijl iedereen probeerde te bevatten wat ze juist hadden gehoord.

‘Vertel me alles wat je weet’, eiste Sienna.

De man knikte en kalmeerde genoeg om zijn verhaal te kunnen vertellen.

‘Ik sliep nog toen de eerste mensen begonnen te schreeuwen. Ik haastte me naar buiten en zag hoe een deel van de mist leek af te glijden naar ons dorp. Manusa ligt aan de rand van een klif. Het kijkt uit over de oceaan, dus het is een populair dorp om in te wonen, m... maar dit is de eerste keer dat de mensen bang waren van wat ze zagen. De mist bewoog snel en was allesomvattend. Iedereen die erdoor omhuld werd of niet wegraakte, kwam niet meer terug.’

Sienna vroeg zich af of de mist meer zou doen dan hen enkel gevangenhouden. Kwam de mist hen allemaal achterna?

‘We moeten zelf de schade gaan opmeten’, besepte Sienna zodra de boodschapper naar de ziekenboeg was gestuurd.

‘Daar ben ik het mee eens. We moeten zo snel mogelijk vertrekken’, zei Ayla. ‘We moeten mijn ouders ook op de hoogte brengen en de omliggende dorpen evacueren; ze lopen allemaal gevaar als de mist weer zou bewegen.’

Sienna knikte. ‘Ik geef meteen het bevel.’

‘Ik denk dat het geen goed idee is om allemaal te gaan’, zei Valdemar.

Zijn ogen vlogen naar Ayla’s gezicht en zijn blik sprak boekdelen.

‘Je hebt gelijk’, zei Sienna. ‘Enkele leden van de raad moeten hier blijven, want ik vind het nodig om deze situatie zelf te gaan bekijken.’ Jarenlang was het makkelijk geweest om de mist te negeren. Maar nu deze een bedreiging vormde voor haar Rijk, voelde ze zich verantwoordelijk.

Gefluister klonk door de kamer, stil genoeg dat iemand met een normaal gehoor het niet zou oppikken.

‘Val, je kunt niet van mij verwachten dat ik niet ga ...’ Ayla viel stil en keek Sienna wanhopig aan.

‘Ik ga wel mee met je’, zei Yuri.

Sienna wreef over haar voorhoofd. Als de mist iedereen

in zijn nabijheid bedreigde, wilde ze niemand van hen in de buurt ervan.

‘Ik ga alleen, met soldaten die ik vertrouw en enkele geleerden. Ik beveel jullie allemaal om hier te blijven en de plannen voor de nieuwe stuurdersschool op de Berg in goede banen te leiden. Bij de Natuur, misschien hebben we die wel sneller nodig dan we willen.’

Ayla kwam dichterbij.

‘Dat kun je niet menen. Zomer is *mijn* koninkrijk, dat zijn *mijn* mensen; ik moet met je meegaan.’

Ze wilde niet dwarsliggen, wel haar standpunt bepleiten.

‘Als de mist dichterbij komt, hebben we luchtstuurders nodig, aangezien zij de enigen zijn die kunnen proberen om de mist terug naar de zee te duwen. We zouden ook waterstuurders kunnen meenemen, maar het risico om jullie drieën mee te nemen is te groot en, ik wil niet dramatisch doen, maar jullie moeten je hier op het ergste voorbereiden.’

‘Iemand van Zomer zou met je mee moeten’, zei Nisa. ‘Iemand die de omgeving goed kent. Het is in de buurt van waar ik woonde voor ik mij bij de rebellen voegde.’

Valdemar knikte. ‘Dat zou een grote hulp zijn, Nisa.’

Sienna keek Nisa aan, zag haar stijve houding, het klemmen van haar kaken.

‘Goed, jij komt met ons mee, Nisa.’

‘Ik kom ook mee.’ Isaak en Aasim spraken tegelijkertijd en nog voor Sienna kon antwoorden, ging Aasim verder. ‘Je zei dat je luchtstuurders nodig hebt, dus je broer kan helpen. In mijn geval ... een koninklijke lijfwacht volgt zijn Heerseres waar ze ook gaat.’

Ze rolde met haar ogen. ‘Goed dan.’

Ayla sprak nog steeds op gedempte toon tegen Valdemar.

‘Het maakt me niet zwak’, zei ze, luid genoeg zodat de hele kamer het kon horen.

‘Ik weet het, mijn vlam. Ik wil gewoon dat je zorg draagt voor jezelf. En halsoverkop naar Zomer trekken om de mist te gaan onderzoeken, klinkt nu niet meteen veilig.’

Sienna wist dat Valdemar Ayla er nooit van zou weerhouden te doen wat zij juist achtte, zelfs al was het niet de veiligste optie. Ook Yuri leek verrast te zijn dat Valdemar er zo op hamerde dat Ayla niet mee kon gaan.

Ayla twijfelde, maar Valdemar keek haar aan en enkele seconden later knikte ze naar hem.

‘Het zou niet verstandig zijn om haar te laten gaan,’ zei hij, ‘... gezien haar toestand.’

Sienna wilde net vragen wat hij daarmee bedoelde toen ze zag dat Ayla een hand op haar buik had gelegd.

Oh.

‘Je maakt een grapje!’ riep Yuri uit, voor hij naar Ayla stui-terde en haar omhelsde.

‘Je krijgt een kind? Hoe is dat gebeurd?’ vroeg Sienna perplex.

‘Ik denk dat je wel weet hoe kinderen gemaakt worden, Sienna’, zei Valdemar met een uitgestreken gezicht, maar met twinkelende ogen.

Sienna was blij voor hen, ook al deed het idee alleen al om een kind te krijgen haar huiveren. Ze bedankte Natuur dat de Heerseres het Rijk altijd op de eerste plaats moest zetten en er niet van haar verwacht werd dat ze Erfgenamen op de wereld zou zetten. Wanneer haar tijd zou komen om af te treden als Heerseres – hopelijk pas over vele jaren – zou het Isaaks oudste kind zijn dat deel zou nemen aan de volgende Seizoensproeven. Ook al was Isaak geen afstammeling van Rowans bloedlijn, hij was nog en dat was goed genoeg.

‘Jij en Valdemar kunnen je concentreren op de stuurders-school en Yuri kan de dagelijkse bestuurstaken van het Rijk op zich nemen terwijl ik weg ben.’

Ayla leek nog steeds niet helemaal overtuigd, maar toch knikte ze.

‘Dank je, Sienna’, zei Valdemar.

Yuri had het enthousiast met Fintan over de baby en of die een jongen of een meisje zou zijn.

‘Nu,’ zei Sienna, ‘voor we nog meer verrassingen krijgen, denk ik dat het tijd is om deze bijeenkomst af te ronden.’

‘Wanneer vertrekken we?’ vroeg Isaak.

‘Snel’, antwoordde ze. ‘Er is nog iemand die ik moet vragen om ons te vergezellen.’

‘Ze zien er veelbelovend uit’, zei Aasim terwijl hij de meer geavanceerde stuurders observeerde in het klaslokaal dat Sienna had ingericht. ‘Ze zouden een goede aanwinst zijn voor ons leger, zodra ze er klaar voor zijn.’ Er waren vele soldaten gestorven tijdens het gevecht tegen Fiorella, maar de meeste mensen stonden niet te springen om tot het leger toe te treden.

‘Ik zal niemand verplichten, maar we kunnen hun een plek aanbieden zodra hun training erop zit’, zei Sienna, toen ze weer naar de studenten keek. ‘Maar daar zijn we nog lang niet.’

‘Kom op’, snoof Aasim. ‘Ze zijn zo slecht nog niet. Weet je niet meer hoe het voor jou was om je element onder controle te krijgen?’

Haar vader die tegen haar schreeuwde dat ze beter moest worden.

De pinnen die haar huid binnendrongen.

Haar schreeuw inhouden toen een afranseling eindeloos doorging.

‘Ik was altijd de beste in luchtsturen’, zei ze en ze beëindigde het gesprek. Het leek alsof Aasim nog meer wilde zeggen, maar hij knikte en stapte naar achteren om de hele kamer te overzien.

‘Help!’ schreeuwde iemand.

In een hoek van de kamer stond een groot bassin gevuld met water voor de bestuurders van Winter om te oefenen, maar iedereen liep alle kanten uit toen er een draaikolk uit oprees. Een man had zijn handen in de lucht en leek het kolkende water te sturen, maar had blijkbaar geen idee hoe hij het moest beheersen.

‘Ik weet niet wat ik moet doen!’ riep hij, zijn stem bevend van angst. Bollen water schoten uit de draaikolk, versterkt door de paniek die de man voelde. Ze raakten overal mensen en meubelstukken.

Sienna kon nog net opzij duiken om niet recht in het gezicht geraakt te worden.

Aasim had zijn zwaard getrokken, maar aangezien hij geen controle had over water, kon hij niet veel doen.

De man viel op zijn knieën en probeerde wanhopig zijn handen naar beneden te krijgen, maar het water leek de controle te hebben overgenomen. De top van de cycloon bedekte nu het hele plafond en de regen beukte omlaag, waardoor iedereen ineendook en zijn hoofd bedekte met zijn armen. Sienna probeerde bij de man te komen om hem te stoppen, ze probeerde haar handen in de lucht te steken om de wind te sturen en de anderen te beschermen, maar de regen kwam zo hard neer dat ze haar ogen niet open kon houden.

‘Genoeg!’ galmde een stem, met een autoriteit passend bij een koningin.

De draaikolk kromp en de regen vervaagde, tot al het water weer in het bassin gleed. De man lag op de vloer en tranen van opluchting stroomden over zijn wangen nu hij zijn eigen lichaam weer onder controle had. Alles was doorweekt – Sienna en de anderen in de kamer inbegrepen –, maar de schade en verwondingen leken beperkt te zijn gebleven.

Sienna wreef het water uit haar ogen en kon eindelijk zien wie die de draaikolk had getemperd en kleingekregen.

Ineka hurkte naast de man en wreef zijn haar uit zijn ogen terwijl ze woorden fluisterde die niemand anders kon horen, zelfs Sienna niet met haar gehoor. Ze leek de enige persoon te zijn die niet helemaal doorweekt was; haar blauwe gewaden zagen er nog kurkdroog uit.

Ze richtte haar gehoor op het gesprek aan de andere kant van de kamer en luisterde naar wat Ineka zei.

‘We hebben het hier al over gehad, Mervor. Je probeert geen stuurderstechniek waar je nog niet klaar voor bent, de gevolgen kunnen dramatisch zijn. Eigenlijk waren ze dat al bijna ...’

Ze klonk niet echt boos, maar je hoorde wel de teleurstelling in haar toon. Ineka gebaarde naar twee andere studenten om dichterbij te komen en gaf hun de opdracht om Mervor naar de ziekenboeg te brengen. Ze keek hem na en zag Sienna en Aasim bij de deur staan. Ze liep naar hen toe.

‘Keizerin, het spijt me dat je dit moest zien’, zei ze. ‘Ik verzeker je dat het hier normaal gezien niet zo chaotisch verloopt. Maar ongelukken kunnen nog steeds gebeuren.’

‘Dat is begrijpelijk’, zei Sienna. Ze keek naar de andere studenten in de kamer die hun uiterste best deden om te doen alsof ze niet aan het afluisteren waren. Sienna had een luchtschild kunnen sturen om hun stemmen in te sluiten, maar ze had het gevoel dat ze al haar krachten moest sparen voor als ze in Zomer zouden zijn.

‘Kunnen we ergens ongestoord spreken?’ vroeg ze.

Ineka was een tel van haar stuk gebracht maar fluisterde: ‘Natuurlijk’, en ze gebaarde naar Sienna en Aasim om haar te volgen naar haar kantoor.

‘Er is iets gebeurd in Zomer’, zei Sienna. ‘Ik denk dat we jouw hulp goed kunnen gebruiken tijdens de reis.’ Ze legde uit wat er gebeurd was tijdens de bijeenkomst van de raad en dat ze hadden gehoord dat de mist het land was binnengedrongen.

‘Natuurlijk moeten we gaan en deze kwestie onderzoeken. Ofir kan mijn lessen overnemen, maar mag ik vragen waarom je precies wilt dat *ik* je vergezel op deze reis? Er zijn andere geleerden die je kunt meenemen en ik ben er zeker van dat ze evengoed of misschien zelfs beter kunnen helpen, Keizerin.’

Sienna glimlachte. Ineka stond erop om haar Keizerin te noemen, zelfs als ze alleen waren, ook al waren ze door de jaren heen vrienden geworden. Sienna had er al verschillende keren op gehamerd dat Ineka haar naam mocht gebruiken. ‘Aangezien mijn raad hier blijft, wil ik ze zo snel mogelijk laten weten wat er precies in Zomer gebeurd is. Een vogel sturen om het bericht te brengen zal te lang duren, dus we kunnen jouw gave goed gebruiken.’

Ineka had de unieke gave om haar geest door water te verplaatsen en iemands exacte locatie te achterhalen waardoor ze met elkaar konden communiceren. Het had Sienna al enorm geholpen wanneer ze haar raad om advies wilde vragen, maar ieder in zijn eigen koninkrijk verbleef. Ineka had Valdemar getoond hoe het werkte, maar tot nu toe had hij de techniek nog niet beet. Ineka was de enige in het Rijk die deze vaardigheid kon gebruiken.

‘Bovendien kunnen de andere geleerden mij zeker helpen, maar ben jij diegene die ik het meeste vertrouw. Ik weet dat ik altijd op je kan rekenen.’

Ineka grijnsde en leunde achterover in haar stoel. ‘Je hoeft me niet te vleien om mij te overtuigen om mee te gaan naar Zomer, Keizerin. Ik ga met plezier met je mee.’

Sienna glimlachte op haar beurt en knikte.

‘We vertrekken deze middag. Lukt het om tegen dan klaar te zijn?’

‘Natuurlijk. Ik begin direct met inpakken’, zei Ineka en ze stond op.

Sienna trok ook naar haar kamer. Een van haar bedienden

zou een tas vol kleding en benodigdheden inpakken, maar zij had nog iets anders nodig.

Ze ging haar kamer alleen binnen en liet Aasim achter in de gang. Ze liep naar het schilderij dat ze enkele dagen na haar kroning had laten maken en dat daar sindsdien had gehangen.

Yuri, Valdemar, Ayla en zichzelf stonden naast elkaar, ieder van hen onberispelijk gekleed, hun kroon trots op hun hoofd. Sienna droeg de kroon die haar raad voor haar had vervaardigd aan het begin van haar heerschappij. De anderen droegen elk de kroon van hun koninkrijk, die zij op hun beurt hadden ontvangen toen ze koning of koningin werden. Ze glimlachten allemaal, ook al zag je de sporen van de strijd die ze samen hadden geleverd nog duidelijk in hun trekken.

Sienna hield van het kunstwerk en ze had de schilder meer betaald dan ze afgesproken hadden. Maar nu ging het Sienna vooral om wat er *achter* het schilderij zat. Ze duwde aan de linkerkant van de lijst, tot ze een mechanische klik hoorde, waardoor het schilderij opzij schoof en een doorgang onthulde. Gevouwen tot een net vierkant, op een tafel die zij daar had geplaatst, lag haar oude balún. Het gebruik van dit soort transportatie was toegenomen in de afgelopen twee jaar, zeker in Herfst, en het ontwerp van zo'n balún was enorm verbeterd, waardoor het veiliger was geworden voor iedereen om ermee te vliegen.

Maar Sienna's voor gevoel vertelde haar dat hun iets groots te wachten stond. Honderden jaren was de mist stil blijven hangen en nu drong hij opeens het land binnen. De mysterieuze wolken hingen als een muur rond het Rijk, en schermde hen af van de rest van de wereld, waardoor Sienna zich afvroeg wat er achter die wolken lag.

De Berg was zo goed als leeggelopen, maar ze hadden hem binnenkort misschien weer nodig. Ze had een evacuatieplan

nodig, evenals een plek waar de mensen die het overleefden zich konden vestigen.

‘Ik hoop dat je er klaar voor bent’, fluisterde ze tegen zichzelf, terwijl ze haar balún in haar handen nam en het stof eraf blies.

HOOFDSTUK 4

MANUSA

Sienna zweette niet snel. Ze was natuurlijk wel gewend aan hard werk en eindeloze trainingssessies, maar het was jaren geleden dat ze zich zo had gevoeld.

De hitte die aan haar huid leek te plakken was ongekend.

Alleen de Natuur kon weten hoe Ayla in deze hel had kunnen overleven. Alhoewel het niet eerlijk was om Zomer zo te noemen, want deze specifieke hel was vermomd als weelderig en welvarend koninkrijk met prachtige uitzichten.

Hoewel hun balúns hen snel over het land vervoerden, bood de wind niet de verfrissende koelte die ze altijd in haar Herfstkoninkrijk voelde.

‘Kijk naar die meren!’ riep Ineka uit. De vrouw was nog nooit in Zomer geweest; haar obsessieve werkethiek had het haar nooit toegelaten, al zeker niet toen de scholen overrompeld werden met nieuwe studenten. Het leek erop dat ze genoot van de warmere temperaturen.

Sienna zag pittoreske dorpjes – kleine groene vlekjes in het voorts zanderige landschap. Zo ver van de kust verwijderd, en toch konden de mensen nog steeds ongestoord genieten van een alledaags leven.

Koetsen brachten verse vis. Mensen kuierden langs de markten, gingen zwemmen of genoten gewoon van de zon.

Ook al was het een mooi zicht, Sienna kon zich niet inhouden in de verte te staren, naar de naderende horizon die elke minuut dichterbij kwam. Ze kon het dreigende gevaar nog steeds niet zien, maar ze wist dat ze zich schrap moesten zetten.